

Andra delen av intervjuerien med personer som varit aktiva i Väsby Ridklubb genom de 50 åren.
Publicerad 2019-02-14

Marie Samelius Wickström har varit en del av Väsby Ridklubb sedan mitten av 1970-talet och talar fortfarande om klubben som "vi", trots att det nu är något år sedan hon regelbundet besöker klubben. Efter flera år som både elev, ridlärare, ridskolechef och på senare år ryttarmamma, har tiden på Väsby Ridklubb format Marie som människa. Höjdpunkten i karriären på Väsby Ridklubb var 1999, när Marie utsågs till "Årets ridlärare" av Svenska Ridsportförbundet efter skapandet av Hästlekis.

Marie är en riktig Väsbytjej – uppvuxen på gården Harg här i Upplands Väsby. Som liten fick hon den egna ponny Trim, ett välkänt namn för alla med koppling till ridskolan på 1970-talet – han gick nämligen ett år på ridskolan när Marie hade växt ur honom. Med egen ponny behöver man även kunna rida, resonerade Maries föräldrar, och därmed startade Maries karriär på Väsby Ridskola 1975.

När Marie började ägdes ridskolan av familjen Pagén tillsammans med Jan Erik Andersson. Det första lilla ridhuset var byggt och Marie slapp därmed galoppera i nedförsbacke på stallplanen. Maries pappa Sven blev några år senare ordförande i Väsby Ridklubb och Marie minns styrelsemötena hemma på Harg: "Det var bara män som satt i styrelsen, kostymklädda gubbar med slips och portfölj. De var väldigt allvarliga när de satt hemma hos oss och hade sina möten". På ridskolan fick Marie lära sig rida på olika typer av hästar förutom den egna ponnyn, och hon träffade vänner som hon fortfarande umgås med.

"När jag började rida hade jag en jättesträng ridlärare", berättar Marie. "Han hette Gunnar och var en före detta ridande polis. Vi elever var livrädda för honom, vi förstod inte alltid vad vi skulle göra och vi vågade aldrig fråga. På den tiden fanns inga ridhandböcker att läsa, så vi kunde inte söka information på annat sätt heller. Ridläraren hade makten och kommunikation mellan ridlärare och elev förekom inte. När jag blev äldre fungerade det bättre och jag red privat för honom. Men tiden som elev för honom har lärt mig att inga frågor är för dumma, det säger jag till mina elever än idag."

Marie tillsammans med 'gubblaget' på utbytestävling i Sollentuna 1995.

När Marie gick på gymnasiet 1979 började hon arbeta på ridskolan. "Jag hade lektioner stora delar av lördagarna och jobbade i stallet på kvällarna. Jag tjänade 35 kr för att arbeta en kväll i stallet", minns Marie. "Det var stora grupper på den tiden, vad jag minns var det 12 stora hästar i det lilla ridhuset". Efter gymnasiet blev det heltidsjobb på ridskolan.

"Då var Margit Strömberg ridskolechef och jag jobbade tillsammans med bland annat Eva Kihlman och Anna Hammarhjälm". Marie minns jobbet på 1980-talet som oerhört slitsamt men samtidigt väldigt roligt: "Vi hade inget personalutrymme alls i början, senare fick vi en barack innan kontoret byggdes. Vi fick kasta upp hö för hand på skullen, ungefär 20 ton kom varje gång och varje bal vägde 25 kg och var hårt packad. Undervisade gjorde vi i lilla ridhuset som var så kallt, så kallt på vintrarna och vi hade ingenstans att värma oss".

Diskussionerna om ett nytt större ridhus startade tidigt. Argumenten var slitaget på hästarna i det lilla trånga ridhuset samt arbetsmiljön för personalen. "När ridhuset skulle byggas argumenterade vi i personalen för att det skulle vara uppvärmt, vi skulle inte behöva stå och frysa, och styrelsen lyssnade på oss", berättar Marie med stolthet i rösten. "Jag brukar kalla ridhuset på Väsby Ridskola för Sveriges varmaste". 1986 invigdes ridhuset äntligen.

På 1980-talet låg all fokus på den uppsuttna verksamheten, berättar Marie. Ridlektionerna startade klockan 15 och då var hästarna sadlade och tränade, så eleven hämtade bara sin häst och började rida. Hästarna bestod av import, många från England. Ponnyerna var fina men inte speciellt utbildade, minns Marie. Lite senare kom de danska importerna, både ponnyer och stora hästar som Tommy, Lisa, Arthur, Minus, Division, Pepsi, Jakob med flera. "Det var bra pris på de danska hästarna, men de var inte alltid så hållbara", minns Marie. Vissa hästar hade fortfarande manskapssadlar, men de försvann undan för undan. "Men när vi hade ridning för funktionsnedsatta, vilket vi hade flera dagar i veckan, var manskapssadlarna bra att ta fram", berättar Marie.

Under 1980-talet gick Marie först ungdomsledarutbildning och gruppleddarutbildning och sedan ridlärarutbildningarna som på den tiden kallades 1:an och 2:an. "Jag fick bra stöttning av styrelsen och kunde utbilda mig", berättar Marie. Efter några år som ridlärare var hon sedan ridskolechef på ridskolan ett tag. Marie, som alltid intresserat sig för pedagogik och idag arbetar som speciallärare inom skolan, berättar att pedagogiken utvecklades under hennes tid som ridlärare. Den egna upplevelsen som elev, där ridläraren hade makten över de, ibland rädda, eleverna ersattes med en relation mellan elev och ridlärare. "Nu kunde vi kommunicera med våra elever, ställa frågor, ha en dialog och få eleverna att påverka sitt tänkande och lärande. Kroppsmedvetenheten kom och vi lärde ut om uppvärmning och om hur eleverna kunde tänka om sin egen insats. När jag var elev var det

bara att hoppa även om man var rädd och inte ville”, berättar Marie. ”Man sa inte emot sin ridlärare. Så var inte undervisningen när jag började arbeta som ridlärare, tack och lov!” Den avsuttna verksamheten växte fram och teori tillkom i undervisningen. ”Vi försökte se till att alla elever skulle ha tid med sin häst i stallet innan eller efter ridlektionen och på så sätt lära sig den biten också”, minns Marie.

Marie minns med värme julshowerna genom åren. ”De var magiska när man var mindre. Det var så fina uppträdanden, mycket folk och fin stämning”, berättar Marie. Ett annat kärt minne är tävlingarna på Klockbacka, på en fotbollsplan i närheten av Löwenströmska sjukhuset. Den allra första tävlingen var 1979 eller 1980 på Vilundavallen och därefter blev det många år på Klockbacka. På ridskolan fanns nämligen inte plats för större tävlingar än klubb tävlingar. Tävlingarna var mycket populära med bra prispengar. ”Jag minns att vi målade hinder hemma i ladugården på Harg, min mamma servade med fika och min pappa högg björkar till infångare. Överlag var det mer vuxna som arbetade med tävlingarna, vi yngre vi tävlade. Sen när ’gubbarna’ inte orkade längre, då blev det inga fler tävlingar på Klockbacka, men fram till 1990 höll vi på”, berättar Marie.

Ponnyn Pinocchio

Hästar som Marie minns extra från sin tid på ridskolan är bland andra Pinocchio, en speciell liten ponny som gav glädje till så många. Några år senare fick Mirage, den fina svarta lilla hästen, en extra plats i Maries hjärta. Många är det som minns Minus, den intelligenta spelevinken som blev kvar allra längst av alla de danska hästarna. Och så Elektron – den vita professorn som bara var 4 år när han kom till ridskolan 1986. ”Många härliga hästar har passerat genom åren och så kanske några som inte skulle vara där”, skrattar Marie.

Efter lärarstudier på Uppsala Universitet kom Marie tillbaka på heltid till ridskolan 1998. Hon kände då att det saknades en bra ridundervisning för de minsta. Det fanns på den tiden bara knatteridning; ponnyridning med ledare utan undervisning. ”Då skapade jag Hästlekis på Väsby Ridskola. Barn i Väsby skulle få lära sig om hästar, känna på hästar, lukta på hästar och prova att sitta på en häst. Jag fick jättebra respons och kände WOW, här hittade jag rätt. Jag kallade det hästlekis eftersom betoningen var på att lära sig om hästar, inte bara ridning. Så kallade ridlekis fanns på annat håll, detta var någonting annat. Allt var anpassat för barn – redskap, ryktborstar, stenciler, och vi jobbade utifrån ledorden Gemenskap, Trygghet, Samhörighet”. För detta fick Marie utmärkelsen ”Årets ridlärare” 1999 av

Marie uppmärksammas som årets ridlärare på julfesten 1999.

Svenska Ridsportförbundet, och reste senare runt i Sverige och berättade om hästlekis på utbildningen "På barns vis".

År 2000 slutade Marie arbeta på ridskolan och blev istället lärare på ett naturbruksgymnasium i Uppsala. På ridskolan lever Hästlekis kvar än idag och Marie berättar att hon är stolt och glad över att vara en del av Väsby Ridklubbs historia. "Väsby Ridklubb har betytt oerhört mycket för mig. Jag har bott 25 år precis ovanför parkeringen, på Sättra Gård träffade jag min man och där är mina barn uppväxta. Mina elever och medlemmarna i klubben har format mig till den människa jag är idag. Jag har träffat otroligt mycket härliga människor och mina vänner som jag än idag umgås med har jag träffat via ridskolan. Jag har fått lära mig att bemöta människor i alla åldrar, från olika samhällskikt och undervisa allt från nybörjare och barn till vana ryttare och vuxna."

Berättat för Ellen Larsson, februari 2019.